

Den 7. Februar 1907 tilstillede Ministeren Kollegiet det officielle Referat af denne Tale med en Skrivelse, i hvilken det udtales, at Ministeren anser Kollegiets Besvælinger og Klagemaal for ganske ubeføjede og derfor ikke finder Anledning til at indgaa til Kongen med nogen Forestilling i Anledning af Kollegiets Andragende.

Den 8. Februar 1907 offentliggjordes Ministerens Svar gennem Ritzaus Bureau.

I et Møde den 15. Februar 1907 enedes samtlige Kollegiets Medlemmer og Assessores pharmaciæ om at indgive Ansøgning om Afsked og at motivere denne Ansøgning ved den efterfølgende Redegørelse for Justitsminister Albertis Forhold overfor Kollegiet.

Det besluttedes tillige at omdele denne Redegørelse til Rigsdagens Medlemmer for derigennem at imødegaa forskellige af Justitsministerens Udtalelser i Folketinget den 28. Januar 1907.

Den Uoverensstemmelse mellem Justitsministeren og Sundhedskollegiet, der har givet Kollegiet Anledning til den ovenfor omtalte Henvendelse til Kongen med hvad derpaa fulgte, er ikke af ny Oprindelse; den daterer sig fra den Dag, da den nuværende Justitsminister overtog Medicinalvæsenets Styrelse, og den Misstemning blandt Kollegiets Medlemmer og Assessorer, der her er kommet til Orde, skyldes ikke formentlig Tilsidesættelse i et enkelt eller enkelte Tilfælde, men har sin Rod i hele det efter Sundhedskollegiets Opfattelse fejlagtige Syn paa Kollegiets Stilling og Opgaver, som maa antages at have ligget til Grund for Ministerens Optræden overfor Kollegiet under hele hans Funktionstid.

At denne Kollegiets Opfattelse ikke hviler paa en Misforstaaelse, paa en Overvurdering af dets egen Betydning og Beføjelse eller paa en Undervurdering af Ministerens Competence, vil formentlig fremgaa af den Fremstilling, som i det følgende skal gives af de Vilkaar, under hvilke Kollegiet i de senest forløbne 6 Aar har arbejdet.

Men iøvrigt skønnes det ikke rettere, end at allerede de Udtalelser, med hvilke Ministeren fremkom paa Rigsdagen den 28. Januar d. A., med uforbeholden Tydelighed godtgør, hvor lidet den Rolle, Ministeren er villig til at tildele Kollegiet, svarer til den Betydning, der ved Instruksen af 15. Juni 1813 er tillagt Kollegiet, hvor ringe Brug der efter Ministerens Opfattelse havnes for den særlige Sagkundskab, som Sundhedskollegiet repræsenterer indenfor Administrationen, hvor nøje Ministerens Teorier i dette Forhold svarer til den Praksis, der senere skal omtales.

Under Bemærkningerne angaaende Lovene om Foranstaltninger mod Tuberkulose, om Statsstøtte til Sygehuse for tuberkulose og om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte — om hvilke Love Kollegiet ikke har haft Lejlighed til at udtale sig — fremhævede Ministeren bl. a. med Eftertryk, at man ikke paa Rigsdagen havde spurgt efter Kollegiet, at man ikke havde haft Brug for Kollegiets Mening. Der kan vel næppe være Tvivl om, at en saadan Udtalelse hviler paa en Miskendelse af de Pligter, Ministeren som Sundhedsvæsenets øverste Leder har saavel overfor Rigsdagen som overfor Medicinalvæsenet.

Ligesom Ministeren overfor Rigsdagen maa antages at have en almindelig Forpligtelse til at forelægge en Sag alsidig oplyst, saaledes burde det sikkert kunne forventes, at Ministeren i sin Egenskab af Sundhedsvæsenets Vogter særlig følte sig opfordret til at lægge Sagen saaledes til Rette, at ogsaa Sagkundskaben kan komme til sin Ret ved Siden af de andre Hensyn, der mulig maatte være at tage. At kræve, at Initiativet hertil skal komme fra Rigsdagen, synes at være at stille Sagen paa Hovedet.

Ministerens Udtalelse om, at man paa Rigsdagen ikke havde krævet nogen Udtalelse fra Sundhedskollegiet, er iøvrigt end ikke korrekt. Af Landstingets Forhandlinger vil det ses, at det Udvalg, der behandlede Loven om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte, i en Skrivelse af 11. November 1904 udtrykkelig udbad sig indhentet en Udtalelse fra Sundhedsautoriteterne bl. a. om, hvorvidt Lovforslagets Forholdsregler gav Udsigt til en fyldestgørende Modvirkning af den med erhvervsmaæssig Utugt forbundne sanitære Fare, men at Ministeren den 17. November 1904 svarede Udvalget, at der ikke var fundet Anledning til at indhente en saadan Udtalelse, da de vedkommende Myndigheder tidligere havde haft Lejlighed til at give deres Standpunkt Udtryk (for Sundhedskollegiets Vedkommende 16 Aar tidligere).